

บทที่ ๔

ผลของการวิจัยและอภิปรายผลของการวิจัย

จากการวิจัย จะเห็นได้ว่า ปริมาณแบบสอบถามที่ได้รับคืนจากโรงเรียนต่างๆ มีจำนวน คิดเป็นร้อยละ ๔๔.๓ แต่คงถึงความร่วมมืออย่างดีจากครูที่เป็นกลุ่มประชากร

ผลของการวิจัยที่ควรอภิปราย มีหัวข้อเกี่ยวกับเรื่องต่อไปนี้ คือ

ผู้ตอบแบบสอบถาม ผู้ตอบแบบสอบถามทั้งครูใหญ่และครูน้อย ปรากฏว่ามีจำนวนครูชายมากกว่าครูหญิง ในอัตราส่วน ๒๑ : ๓๔ ทั้งนี้เนื่องจากโรงเรียนมัธยมศึกษาที่นำมาใช้ในการวิจัย มีโรงเรียนชายมากกว่าโรงเรียนหญิง ในบรรดาครูที่ตอบแบบสอบถามเหล่านี้ สอนวิชาภาษาต่างประเทศ และ คณิตศาสตร์ มากที่สุด(๑๔.๓%) แสดงให้เห็นว่า สองวิชานี้ เป็นวิชาที่สำคัญ วิชาที่สอนน้อยที่สุด ได้แก่ คือ ฝึกศึกษา ครูที่ตอบแบบสอบถาม มีวุฒิปานกลาง คือ วุฒิ.กศ. สูง (๔๕ %) รองลงมา ครูใหญ่มีวุฒิปริญญาตรี ในขณะที่ครูน้อยมีวุฒิ ป.กศ. แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างในการที่ต้องใช้ความรู้ในหน้าที่ความรับผิดชอบเกี่ยวกับงานการต่างๆ ส่วนปริญญาโทมีน้อยมาก ครูส่วนมากสอนอยู่ในระหว่าง ๑ - ๕ ปี (๔๒ %) นับได้ว่า เพิ่งมีประสบการณ์ในการสอน ระยะเวลาเป็นช่วงเวลาแรกของการเข้าทำงาน ซึ่งนับว่าอยู่ในขั้นทดลอง เมื่อไม่พอใจอาจจะเปลี่ยนอาชีพใหม่ได้ และแต่ละโรงเรียนก็มีผู้ที่สำเร็จการศึกษารุ่นใหม่เข้ามาทำการสอนในโรงเรียนอยู่เรื่อยๆ ส่วนครูที่สอนตั้งแต่ ๒๖ ปีขึ้นไป มีน้อยที่สุด (๒ %) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสอนมานาน เป็นครูที่มีอายุมาก ลาออกจากการเป็นครูไปอยู่กับบ้าน หรือนับไปประกอบอาชีพอื่นแทนก็ได้ ครูส่วนมากมีชั่วโมงสอนในหนึ่งสัปดาห์ มากที่สุดได้แก่ ๒๑ - ๒๕ ชั่วโมง (๔๔ %) รองลงมาได้แก่ ๑๖ - ๒๐ ชั่วโมง (๓๔ %) ครูเหล่านี้มีความรู้และประสบการณ์ทางสังคมศึกษาคือพอสมควร

ซึ่งได้จากการศึกษาหาความรู้จากหนังสือและเอกสารต่างๆมากที่สุด (๗๔.๕ %)

วัตถุประสงค์การสอนที่โรงเรียนนี้ วัตถุประสงค์การสอนที่โรงเรียนนี้มีมากที่สุด
 โคนกั กระดานดำ (๒๑ - ๔๐ แขน) ทั้งนี้ เพราะต้องใช้อยู่เสมอทุกวัน และมัก
 จะมียุเป็นประจำทุกห้องเรียน ส่วนอุปกรณ์อื่นก็ยังมีพอสมควร (๑ - ๒๐ ชุด)
 และหมีน้อยมาก โคนกั ภาพโปสเตอร์ เครื่องฉายภาพพิมพ์ และ เครื่องฉายภาพสาม
 ศรียะ ทั้งนี้เป็นเพราะเครื่องมือและอุปกรณ์เหล่านี้ มีราคาแพง และครูใช้ไม่เป็นด้วย
 ส่วนอุปกรณ์ที่ไม่มีเลย โคนกั ใส่ออรามา อุปกรณ์การสอนของโรงเรียนส่วนมากอยู่ใน
 สภาพที่ไร้ใช้ อุปกรณ์การสอนต่างๆ ได้มาจากการซื้อด้วยเงินของโรงเรียนมากที่สุด
 (๔๗.๖ %) นอกนั้นก็ได้ด้วยการประสิทธิ์ขิ้นเองโดยได้รับความร่วมมือจากครูและ
 นักเรียน ส่วนการได้รับบริจาคจากผู้ปกครอง หน่วยราชการ องค์การ สดามันและ
 มูลนิธิอื่นๆนั้น มีบ้างเล็กน้อย ครูส่วนใหญ่เคยผลิตอุปกรณ์บ้าง (๔๑ %) มีเพียงเล็ก
 น้อยที่ไม่เคยผลิตเลย (๑ %) เมื่อครูอยากใ้ใช้อุปกรณ์ที่ไม่สามารถทำเองได้ ส่วน
 ใหญ่จะบอกให้ทางโรงเรียนซื้อ (๗๗.๑ %) ในกรณีที่ใ้เป็นอุปกรณ์ราคาแพง แต่มีความ
 สำคัญและจำเป็นต้องใช้ นอกจากนั้น ก็หามาเอง ซื้อด้วยเงินของตนเอง ในบางครั้ง
 ที่เห็นว่าจำเป็นจะต้องใช้และไม่แพงจนเกินไป ส่วนการขอมริจาคและเรียกรเงินจากครู
 เพื่อนำไปซื้อ มีน้อยที่สุด ในการเลือกวัตถุประสงค์ ทั้งครูใหญ่และครูน้อยร่วมกันเป็น
 กรรมการพิจารณา (๕๑.๓ %) นอกจากนั้น หัวหน้าสายวิชาและหัวหน้าฝ่ายวิชาการ
 ก็มีสวนในการเลือกในบางครั้งด้วย แสดงว่า ครูใหญ่ใ้ใ้โอกาสแก่ครูน้อยที่จะแสดง
 ความเห็นและเสนอความทองการของตนทางใ้สหสัมพันธ์ศึกษาด้วย สำหรับวิธีการเลือกอุปกรณ์
 นั้น ที่พำกัมากที่สุด คือ เลือกตามความเหมาะสมกับเนื้อหาของหัวข้อวิชาที่จะสอน (๔๑.
 ๔ %) นอกจากนั้น เลือกอุปกรณ์ที่หาใ้ได้ง่าย และใ้ใ้สะดวก (๓๑.๔ %) เช่น
 อุปกรณ์ที่มีอยู่ในท้องถิ่นใกล้ตัว และนำมาใ้ประกอบการสอนใ้โดยลั วิธีที่เลือกน้อยที่สุด
 โคนกั อุปกรณ์ราคาแพง (๑.๓ %) เพราะว่ ส่วนมากโรงเรียนนี้มีขนาดเล็ก ไม่ค่อย
 จะมีเงินงบประมาณเพียงพอในการซื้อเครื่องมือและอุปกรณ์ราคาแพง ซึ่งในบางครั้ง ครูก็ใ้
 ไม่เป็น และ ไม่ค่อยใ้ควน

การใช้อุปกรณ์ ครูส่วนมากจะใช้อุปกรณ์เป็นบางชั่วโมง (๘๖.๖%) ส่วนครูที่ไม่ใช้เลยมีน้อยมาก (๐.๔%) ในการใช้นั้น ครูมีเหตุผลคือ เห็นว่าจำเป็นและเหมาะสมที่จะใช้ (๔๔.๔%) และใช้เพราะมีอุปกรณ์อยู่แล้วอย่างพร้อมเพียง ใช้ได้สะดวก ส่วนในบางครั้งไม่ใช้ก็ใช้อุปกรณ์ประกอบการสอน ก็เพราะ เห็นว่าไม่จำเป็นที่จะต้องใช้ (๖๔.๖%) นอกจากนี้ ก็ใช้อุปกรณ์ที่ของการไม่ใช้ ส่วนการใช้เพราะเห็นคุณค่าน้อยหรือใช้เกินจำเป็น มีน้อยมาก (๔.๖%) ครูส่วนมากใช้อุปกรณ์ประเภทกระดาษคำมากที่สุด คือ ตั้งแต่ ๔๐ ครั้งขึ้นไป โดยมวลใช้ทุกวันและทุกครั้งที่เขาสอน เพราะเป็นอุปกรณ์ที่ใช้ง่ายและสะดวก ส่วนอุปกรณ์อื่นๆใช้พอประมาณ คือ ประมาณ ๑ - ๓๐ ครั้ง อุปกรณ์ที่ใช้บ่อยได้แก่ ภาพโปสเตอร์ เครื่องฉายภาพสามมิติ และ เครื่องฉายภาพขอรธรรม ส่วนใค้ออกรวม และเครื่องฉายภาพพิมพ์ ไม่ใช้บ่อย ทั้งนี้เพราะไม่มี ที่มีอยู่ใช้ไม่เป็น ในการนำอุปกรณ์ออกไปใช้ ส่วนมากไม่ใช้ขออนุญาตจากผู้นิเทศ (๕๕%) ทั้งนี้ เพราะไม่มีผู้ควบคุมดูแลรับผิดชอบ แต่ถ้ามีผู้ควบคุมรับผิดชอบ ก็จะขออนุญาตเจ้าหน้าที่ผู้ควบคุมนั้น ในการขืม ส่วนมากจะแจ้งความจำนงล่วงหน้าในการขืมด้วยปากเปล่า (๘๖%) โดยไม่ต้องทำหลักฐานใดๆ และเมื่อใช้แล้ว เวลามาคืนก็เพียงแต่แจ้งให้ผู้นิเทศทราบ โดยไม่ต้องทำหลักฐานไว้ (๗๒.๓%) แต่ในบางครั้งก็ทำหลักฐานไว้ (๒๗.๖%) แสดงให้เห็นว่า การจัดระเบียบบริหารงานวิชาการขืมและการคืนยังไม่เรียบร้อยเรียบร้อยและยังไม่รัดกุมพอ ในการขืมแต่ละครั้ง ครูจะขืมใช้ ๑ - ๒ วันมากที่สุด (๒๔%) คือ ขืมใช้เฉพาะในชั่วโมงที่สอน เมื่อสอนเสร็จก็ส่งคืน จะไม่มีอุปกรณ์สับเปลี่ยนหมุนเวียนกันใช้อย่างทั่วถึงเพราะมีอยู่น้อย รองลงมาได้แก่ ขืมประมาณ ๑ สัปดาห์

เมื่อครูใช้อุปกรณ์การสอนแล้ว ครูส่วนมากจะรู้สึกว่า อุปกรณ์ทำให้เกิดพอใจ สนใจ และมีความเข้าใจในบทเรียนดีขึ้น (๘๖.๖%) รองลงมาได้แก่ อุปกรณ์ช่วยการสอนได้มาก (๕๕%) เมื่อใช้แล้ว ครูส่วนมากเห็นว่า ได้ลดความมุ่งหมายหลวมๆ กลาง (๖๗%) ส่วนที่จะไม่ใช้เลยนั้น ไม่มีเลย ซึ่งแสดงว่า อุปกรณ์การสอนช่วยในการเรียนการสอนได้มากขึ้น

การบริหารโลหิตศึกษา กิจกรรมที่ก้าวหน้าไปแล้ว ส่วนมากโค่นัก การสำรวจ
อุปกรณ์การสอนของโรงเรียน (๓๔.๓ %) นอกจากนี้ ก็มีโครงการและแผนงานโลหิต
ศึกษา (๒๑.๔ %) แต่ที่ยังขาดอยู่ โค่นัก ยังไม่มีการศึกษาให้คำแนะนำทางโลหิต
ศึกษา (๒๔ %) ไม่มีเจ้าหน้าที่โลหิตศึกษาที่จะคอยดูแลให้ความช่วยเหลือ (๒๕.๔ %)
และยังไม่ได้ศึกษาผลการใช้อุปกรณ์การสอนของครูพร้อมทั้งทำสถิติไว้ด้วย (๔๑.๑ %) ซึ่ง
สิ่งเหล่านี้ ควรจะได้รับการเอาใจใส่ และปรับปรุงให้มีขึ้นในโรงเรียนต่อไป

การบริหารทางโลหิตศึกษา ที่โรงเรียนพำนักที่สุด โค่นัก การมีหนังสือและ
เอกสารทางโลหิตศึกษาให้แก่ครู (๔๔.๑ %) ซึ่งครูก็ได้รับความรู้ทางโลหิต
ศึกษาด้วยวิธีศึกษาค้นคว้าความรู้จากหนังสือต่างๆเหล่านี้มากที่สุด รองลงมาโค่นัก มีห้องเก็บ
อุปกรณ์ (๔๑.๖ %) และมีสถานที่สำหรับการจัดและการใช้อุปกรณ์ ส่วนบริการที่มีมอบ
มากโค่นัก การมีเจ้าหน้าที่โลหิตศึกษาคอยควบคุมดูแลช่วยเหลือให้คำแนะนำแก่ครู ซึ่งนับ
ได้ว่าเป็นปัญหาที่สำคัญอย่างหนึ่ง

เกี่ยวกับการเก็บรักษาอุปกรณ์การสอนต่างๆ อุปกรณ์ของโรงเรียนส่วนมาก จะ
เก็บไว้ในห้องสมุด (๔๔ %) ทั้งนี้ เนื่องจากไม่มีห้องอุปกรณ์การสอนโดยเฉพาะ จึง
ต้องรวมไว้ในส่วนหนึ่งของห้องสมุด รองลงมาโค่นัก เก็บไว้ในห้องอุปกรณ์ (๔๔ %)
ซึ่งส่วนมากหมายถึงห้องประจำวิชาของโค่นักหนึ่ง เช่น ห้องสังคมศึกษา ห้องวิทยาศาสตร์
 เป็นต้น มีบางอย่างเก็บไว้ตามห้องเรียนต่างๆ (๑๔.๖ %) และที่ไม่ได้เก็บเป็นตู้รวม
กันไว้ ถิ่นมากพอสมควร (๒๐.๓ %) จึงควรจะได้มีการจัดเก็บให้เรียบร้อยและมีระเบียบ
ยิ่งขึ้น ในการเก็บรักษา จะมีผู้ที่ได้รับมอบหมายให้เป็นผู้ดูแลรักษามากที่สุด (๔๑.๔ %)
ในบางครั้ง อาจจะเป็นผู้ที่มีความรู้ทางโลหิตศึกษาเป็นเอกทางดี หรืออาจจะรูปร่างเล็ก
น้อย หรืออาจจะไม่มีความรู้ทางโลหิตศึกษาเลยก็ได้ รองลงมาโค่นัก เจ้าหน้าที่ห้องสมุด
(๓๑.๖ %) ในกรณีมีอุปกรณ์เก็บรักษาไว้ในห้องสมุด และการที่ไม่มีคนดูแลโดยเฉพาะก็
มีมากพอสมควร (๒๔.๒ %)

ทัศนคติและความสนใจ ครูทุกคนชอบใช้อุปกรณ์การสอน จำนวนคนที่ชอบมาก และชอบบ้างมีเท่ากัน (๔๔.๖ %) ส่วนผู้ที่ไม่ชอบเลยนั้น ไม่มี การที่ชอบใช้อุปกรณ์การสอน เพราะอุปกรณ์การสอนช่วยให้เกิดสนใจ และตั้งใจเรียนมากขึ้นเป็นอันดับแรก (๔๖.๔ %) รองลงมาได้แก่ เพราะเห็นว่า สำคัญและมีประโยชน์ต่อการเรียนการสอนมาก (๔๐.๑ %) ส่วนในบางครั้งที่ไม่ชอบใช้อุปกรณ์ เป็นเพราะไม่มีเวลาว่างในการเตรียมใช้อุปกรณ์ (๒๐.๑ %) สภาพของห้องเรียนไม่อำนวยความสะดวกใช้อุปกรณ์ (๑๖.๔ %) และอุปกรณ์การสอนไม่พอเพียงแก่ความต้องการ (๗.๒ %) ส่วนที่ว่า ไม่ชอบใช้เพราะไม่เกิดประโยชน์ต่อการเรียนการสอนนั้น มีน้อยมาก (๐.๔ %) ครูส่วนใหญ่เห็นว่า อุปกรณ์การสอนเป็นสิ่งที่ช่วยให้การสอนดีขึ้น (๔๓.๔ %) และเป็นสิ่งสำคัญมากสำหรับการสอนที่จะขาดไม่ได้ (๔๔.๑ %) ส่วนที่เห็นว่า ไม่จำเป็น และไม่มีควมสำคัญต่อการสอนเลยนั้น ไม่มีผู้ตอบเลย

งานโสตทัศนศึกษาของโรงเรียนที่โคกท่าไม้แล้ว ก็คือ การรวบรวมสิ่งของ และวัสดุต่างๆที่อาจจะใช้เป็นอุปกรณ์การสอนได้ ศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับการผลิต และการใช้อุปกรณ์ ศึกษาวิชาที่สอนและวางแผนใช้อุปกรณ์ประกอบ ส่วนงานที่ยังไม่ได้ทำ ได้แก่ การศึกษาค้นคว้าความช่วยเหลือจากผู้ปกครอง ประชาชน องค์กร และหน่วยงานต่างๆ เพื่อให้ได้มาซึ่งอุปกรณ์การสอนที่ของการ การสำรวจประเภทและจำนวนวัสดุอุปกรณ์ต่างๆที่มีอยู่ เพื่อนำมาใช้ในการสอน และการศึกษาค้นคว้าประสานงานกับครูคนอื่น ๆ เกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์ ซึ่งข้อต่างๆที่ยังไม่ได้ทำนี้ ก็เป็นส่วนหนึ่งของโครงการที่กำลังจะทำต่อไป

ปัญหาและอุปสรรคของงานโสตทัศนศึกษาของโรงเรียน ปัญหาที่สำคัญเป็นอันดับแรก ได้แก่ ไม่มีการจัดงบประมาณหรือมีงบประมาณสำหรับโสตทัศนศึกษาไม่เพียงพอ (๕๗ %) จึงทำให้ไม่สามารถจะซื้อและจัดหาอุปกรณ์ต่างๆที่ขอมาได้ ซึ่งมีขอต่อการใช้อุปกรณ์ของครู นอกจากนี้ เมื่อไม่มีเงินพอ การบริหารและการบริการทางโสตทัศนศึกษา ก็ไม่ค่อยดีด้วย ปัญหาสำคัญรองลงมา ได้แก่ ครูยังไม่ค่อยมีความรู้และความสามารถทาง

โศกทัศน์ศึกษาเท่าที่ควร (๔๔.๕ %) อันจะมีผลต่อการใช้อุปกรณ์ประกอบการสอน ซึ่งจะให้ผลดีแก่เด็ก ปัญหาสำคัญรองลงมาอีก ได้แก่ ปัญหาทางการบริหาร เกี่ยวกับกาไม่มีตารางโครงการงาน และวัตถุประสงค์สำหรับงานโศกทัศน์ศึกษาไว้ให้แน่นอน (๔๖.๖ %) จึงทำให้งานโศกทัศน์ศึกษาของโรงเรียนเป็นไปแบบเรื่อย ๆ ไม่มีเป้าหมาย ไม่เกิดผลดีเท่าที่ควร ปัญหาอื่นที่สำคัญรองลงมา ได้แก่ การขาดผู้นำที่มีความสามารถ สำหรับการดำเนินงานด้านโศกทัศน์ศึกษาของโรงเรียน การขาดศูนย์ หรือหน่วยโศกทัศน์ศึกษา ขาดการสนับสนุนทางการเงิน เป็นต้น ส่วนปัญหาที่มีความสำคัญน้อยที่สุด ได้แก่ แม้ไม่ใช้อุปกรณ์ ครูก็อาจจะสอนให้ได้ดีกว่า หรือดีเท่าเมื่อใช้อุปกรณ์ (๔.๕ %) และครูใช้อุปกรณ์แล้วไม่คุ้มค่าทำให้เมื่อนำมาใช้ในการที่จะใช้อีกไป (๑.๕ %) ซึ่งทั้งสองข้อนี้ เกือบจะไม่เป็นปัญหาเลย

ปัญหาและอุปสรรคของงานโศกทัศน์ศึกษาของโรงเรียนนี้ เมื่อแยกโคณะะแยกออกไป ส่วนมากก็ยังคงคล้ายกันในที่ต่างๆ แต่ที่แตกต่างกัน ก็คือ ปัญหาของโรงเรียนรัฐบาลที่สำคัญได้แก่ ครูยังไม่ค่อยมีความรู้และความสามารถทางโศกทัศน์ศึกษาเท่าที่ควร (๕๐ %) ในขณะที่โรงเรียนราษฎร์เห็นว่า ปัญหาสำคัญได้แก่ ไม่มีการจัดงบประมาณ หรือมีงบประมาณสำหรับโศกทัศน์ศึกษาไม่พอเพียง (๔๔.๕ %) ซึ่งในเรื่องนี้ แสดงให้เห็นว่า โรงเรียนรัฐบาลไม่ค่อยมีปัญหาเกี่ยวกับเงินงบประมาณเท่าใดนัก แต่โรงเรียนราษฎร์นั้นเรื่องเงินสำคัญมาก ส่วนมากมักจะใช้เงินไปในการดำเนินงานด้านอื่น ในด้านโศกทัศน์ศึกษามักจะได้รับไม่เพียงพอ ส่วนปัญหาของครูที่มีวุฒิต่างกันนั้น ครูที่มีวุฒิ ป.กค., ป.กศ. สูง ปริญญาตรี และอื่นๆ เห็นว่า เรื่องการขาดงบประมาณมีความสำคัญเป็นอันดับแรก (๕๖ %) แต่ครูปริญญาโทเห็นว่า อันดับแรกได้แก่ การขาดผู้นำทางโศกทัศน์ศึกษา ครูยังไม่ค่อยมีความรู้และความสามารถทางโศกทัศน์ศึกษา และครูยังไม่ค่อยมีความกระตือรือร้นหรือสนใจในการใช้อุปกรณ์ (๕๐ %) ซึ่งจะเห็นได้ว่า ผู้ที่มีความรู้วุฒิสูงกว่านี้ จะมองเห็นปัญหาได้กว้างและลึกกว่าด้วย ส่วนปัญหาของครูที่มีความรู้และประสบการณ์ทางโศกทัศน์ศึกษาต่างกัน อันดับแรก เหมือนกันหมด ได้แก่ การไม่มีการจัดงบประมาณ หรือมีงบประมาณสำหรับโศกทัศน์ศึกษาไม่พอเพียง (๕๕.๕ %) รองลงมา สำหรับผู้ที่เรียนวิชาโศกทัศน์ศึกษามาโดย

ตรงเห็นว่า ยังขาดผู้นำที่มีความรู้ความสามารถ สำหรับภาระดำเนินงานโสตทัศนศึกษาของโรงเรียน (๔๓.๑%) ส่วนครูทบทวน เห็นว่า ครูยังไม่ค่อยมีความรู้และความสามารถทางโสตทัศนศึกษาเท่าที่ควร (๔๔.๔%) จะเห็นได้ว่า ครูทบทวนที่ไม่ได้เรียนวิชาโสตทัศนศึกษามาโดยตรง ย่อมมองเห็นปัญหานี้สำคัญ เพราะตนยังขาดความรู้และความสามารถทางโสตทัศนศึกษาอยู่มาก

ความต้องการในการปรับปรุงงานโสตทัศนศึกษาในโรงเรียน ความต้องการ

อันคืบแรกไต่แก การให้โอกาสแก่ครูทุกคนที่จะเสนอความต้องการ และความคิดเห็นเกี่ยวกับอุปกรณ์การสอน รองลงมา ไต่แก การจัดงบประมาณสำหรับโสตทัศนศึกษาโดยเฉพาะ การจัดทำมีบริการที่จะช่วยเพิ่มความรู้และความสามารถในชั้นโสตทัศนศึกษาของครู การให้มีบริการเกี่ยวกับการจัดหาและการใช้อุปกรณ์การสอน พร้อมทั้งเจ้าหน้าที่ประจำเพื่อให้คำแนะนำปรึกษาแก่ครู จัดให้มีการวางโครงการงาน แผนการ รายงานและวิธีการบริหารโสตทัศนศึกษาอย่างสนับสนุนและเป็นระเบียบ ซึ่งความต้องการเหล่านี้ ก็เป็นไปโดยสอดคล้องกับปัญหาและอุปสรรคต่างๆที่มีอยู่ ส่วนความต้องการน้อยที่สุด หรือเกือบจะไม่ต้องการเลย ไต่แก การลดชั่วโมงสอนหรืองานอื่นๆลงบ้าง เพื่อให้ครูได้เวลาในการเตรียมผลิตและใช้อุปกรณ์อย่างเพียงพอ ซึ่งในชั้นนี้ แม้จะเป็นข้อที่ต้องการน้อยที่สุด เพราะมีปัญหาสำคัญสำหรับโรงเรียนในสภามณฑลก็คือ การขาดครู ครูไม่เพียงพอ ยิ่งถ้าจะลดจำนวนชั่วโมงสอนลงไปแล้ว ก็จะต้องให้ครูสอนในชั้นต่างๆเพิ่มขึ้น จึงเป็นไปได้น้อยมากที่ทางโรงเรียนจะลดชั่วโมงสอนของครูในชั้นนี้ ครูที่มีจำนวนชั่วโมงสอนต่างกัน มีความต้องการต่างกันด้วย ครูที่มีจำนวนชั่วโมงสอนทั้งหมด ๒๐ ชั่วโมงลงมา ไม่ค่อยต้องการการลดชั่วโมงสอนให้น้อยลง เพราะมีชั่วโมงสอนน้อยอยู่แล้ว แต่ครูที่สอนมากกว่า ๒๐ ชั่วโมง ต้องการให้ลดชั่วโมงสอนลงบ้างเพื่อให้ได้เป็นประโยชน์ในการเตรียมการใช้อุปกรณ์ประกอบการสอนนั้น